

1

De civitas Vaticano, het kloppende, spirituele maar ook materiële hart van de roomse religie, is in mijn bescheiden en meestal ook ongevraagde opinie even ondoorgrondelijk als het klassieke labyrint van Knossos. In dezelfde mate is het functioneren van de Sancte Sedes – de Heilige Stoel – en haar vele secretariaten, ministeries, consulaten, primaten en diocesen voor allen behalve een handvol ingewijden een diep raadsel.

Ik ben niet een van die ingewijden. Eerder het tegendeel: ik ben om te beginnen al geen geestelijke, ik maak dus geen carrière binnen de kerkelijke structuren, ik ambieer uiteraard ook geen verheven ambt. Als leek blijven vele deuren van deze organisatie, die in de volksmond verkeerdelijk maar o zo pakkend het ‘Vaticaan’ wordt genoemd, voor mij gesloten. Alleen wanneer ik met het pauselijk zegel zwaai en nadat mijn in Latijn opgestelde geloofsbrieven gelezen worden, dring ik door tot een aantal van de kantoren, burelen en zalen van deze instelling.

Niettemin word ik met argwaan bekeken, want ik ben per slot van rekening een politiemann. Niet zomaar een ordinaire diender die bij nacht en ontij onzure buurten veilig probeert te houden, maar de politiemann van Zijne Heiligheid de paus zelf. Mijn sociale ongemak wordt enigszins gecompenseerd door het feit dat ik de enige politiemann van de paus ben, wat bij sommigen het hart sneller doet slaan en de lichaamstemperatuur verhoogt, uit angst, zo vermoed ik.

Beschouw mij als een apostel, misschien als een bedevaarder. Voor beide functies ben ik ogenschijnlijk in de wieg gelegd. Toen mij voor het eerst werd gevraagd om voor de kerk een privaat onderzoek in te stellen, kwam deze vraag van de eerbiedwaardige Ettore Colonna, eerste secretaris van Zijne Eminentie zelf. Hij was waarschijnlijk bekend met mijn ervaring als speurder, maar hij wist tegelijk ook dat ik niet kerkelijk genegen ben.

Vier jaar eerder heb ik de befaamde zaak rond de moorden in Trastevere opgelost. Ik legde ook een netwerk van prostitutie bloot dat de nauwe stegen en pleintjes in die wijk onveilig maakte voor toeristen. De uitstekend georganiseerde Siciliaanse maffia was hierbij betrokken, en jammer genoeg ook de lagere clerus van enkele Romeinse parochies.

Ik stelde daarbij het fatsoen en de ethiek voorop, niet de belangen van de rijke opdrachtgevers in deze verfoeilijke zaak. Tegelijk behartigde ik de discretie van de kerk, die naar mijn persoonlijk inzicht niet geschaad mocht worden door de vleselijke zonde van enkelen van haar dwalende discipelen. Deze manier van handelen kostte me behoorlijk wat vrienden in de questura, maar elders – en uiteraard in het Vaticaan – volgden anderen mijn vorderingen met belangstelling. Het leverde mij het respect op van een aantal invloedrijke figuren in de onderwereld van de stad, in het bijzonder Emilio, die sindsdien occasioneel mijn drinkbroer en raadgever is.

Dat nu juist de Heilige Stoel belangstelling voor mij had, kan slechts ironisch genoemd worden. Ik ben een gefaald christen, die God en gebod in gelijke mate ontkent, een atheïst dus. Die keuze is in het huidige Italië niet bepaald populair. En ik ben nog schijnheiliger dan mijn werkgever omdat ik mij nu als een kameleon door het Vaticaan beweeg. Maar ach, geld en honger zijn belangrijke drijfveren en vragen om praktisch handelen.

Vandaag, 22 mei van het jaar onzes Heren 1899, draag ik een pak van licht geweven Engelse wol, donkergrijs, boven een wit hemd en een zwarte zijden cravat, alsof het een uniform is. Mijn schoenen zijn van glimmend en goed verzorgd zwart leer, gemaakt door een ambachtsman met faam.

Wat mij betreft is dit een uniform, gedistingeerd maar uiterst sober. Ik probeer opzettelijk zo veel mogelijk mijn spirituele en financiële opdrachtgevers te imiteren, of hen in elk geval niet tegen de haren in te strijken met het dragen van de verkeerde kleren. De uitbundigheid van de nieuwe herenmode, die uit Parijs komt, wordt hier immers niet geduld. In de voorbije jaren hebben deze opdrachtgevers mijn loon betaald, sinds ik de questura verliet en daar definitief mijn banden met de wereldlijke overheid

van Rome doorsneed. Het zijn dus die nieuwe bazen die mijn kleddij bepalen en enige soberheid is dan ook gepast.

Ach, je ruilt de ene slavendrijver voor de andere. Zo zit het leven in elkaar. De politie van de hoofdstad is corrupt, de questura een poel van ontucht en hebzucht terwijl ze de schijn van deugdzaamheid ophoudt. Mijn nieuwe meesters zijn in bijna even grote mate schijnheilig maar zij betalen beter. Dat ik dit gelaten accepteer, zegt meer over mijzelf dan over hen.

Het Palazzo Apostolico binnenkomen is voor mij geen probleem. Ik maak hier zowat elke dag mijn opwachting maar heb zelden de aandrang zijn hoekige, strenge vormgeving te bewonderen. Dit soort modernisme zal in de toekomst waarschijnlijk bewondering wekken, maar niet de mijne.

De leden van de Zwitserse garde in hun uniformen uit een ander tijdperk herkennen me moeiteloos. Ze begroeten mij met een zuinige knikje, meer niet, omdat ik geen lid van hun genootschap ben. Ook wat hun betreft ben ik dus een buitenstaander, maar zelfs hun officieren denken er niet aan mij iets in de weg te leggen. De pauselijke autoriteit hangt als een onzichtbaar aura om mij heen.

Terwijl ik de trap naar de eerste etage van het gebouw bestijg, besef ik mijn geluk. Wanneer deze gelegenheid zich niet had voorgedaan, zou ik nog steeds lid van de questura geweest zijn en had ik daar de schoenen van adellijke officieren en van hoge ambtenaren gekust, in de wetenschap dat ik me met mijn pensioen niet eens een kleine flat in een verre voorstad van Rome had kunnen veroorloven. Ik zou dus, op hoge leeftijd, afscheid van mijn geliefde woonplaats moeten nemen en ergens in een provincienest een onderkomen moeten vinden, ergens waar niemand mij kent en waar mij zeker geen verlate liefde zou worden gegund. Een schooier zou ik dus zijn, het lot delend van vele Romeinse ambtenaren die na een leven van zinloze opoffering de door de staat gesanctioneerde armoede tegemoet gingen. Zo is het in Rome vandaag gesteld.

Maar zover zijn we nog niet. Het pensioen ligt nog ver voorbij mijn persoonlijke horizon. Ik ben net dertig geworden en dus een jongeman, ook al is mijn carrière al tien jaren geleden begonnen, toen ik onder de rokken van mijn moeder wegvluchtte en als hulpje bij de politie mocht beginnen. Daar bleek ik goed genoeg

om snel vordering te maken. Zo was ik op jonge leeftijd reeds een gewaardeerd speurder, die al te graag de nieuwe technieken en wetenschappen in zijn onderzoekingen gebruikte. Die technieken leer je uiteraard op eigen kosten, want rechters en andere magistraten werken in Rome aan het einde van deze glorieuze eeuw nog steeds als ten tijde van Casanova, en met even weinig succes.

Ook had ik het geluk betrokken te zijn geweest bij een paar opzienbarende zaken, waarbij ik een vooraanstaande rol speelde. De avondkranten publiceerden zelfs een aantal verslagen met mijn foto erbij, wat in mijn omgeving de nodige jaloezie veroorzaakte. Een snotneus van een speurder, die door de pers opgehemeld werd: de rest van het corps vond dat uiterst verdacht.

Toen de Santa Sede (zoals we de Heilige Stoel in het Italiaans noemen) met zijn ongewone voorstel kwam, aarzelde ik geen moment. Ik stelde me zelfs geen vragen over de motieven van de kerk om iemand als ik haar speurderswerk toe te vertrouwen. Met religieuze zaken heeft dat werk niets te maken, wat ik niet betreurt. Hooguit schaduw ik af en toe een bisschop of een diplomaat, of zoek naar de verdwenen portefeuille van een verdwaasde bezoeker. Ik ben de bewaker van de vleeselijke moraal en behandel zaken van ongehoord geldgewin en onverbloemde fraude.

Nu sla ik links een zijgang in en klop aan op de drie meter hoge deur van het kantoor van Ettore Colonna, mijn mentor. Hij heeft mij horen aankomen, over het donkergele marmer van de vloer, met een klepperende geluid. Mijn schoenen hebben harde rubberen zolen, niet van leer, omdat rubber – dat nieuwe wonderlijke materiaal – verondersteld wordt langer mee te gaan.

‘Binnen, in godsnaam!’ klinkt zijn stem van achter het massieve hout.

Colonna, kardinaal in rang, heeft het fysiek van een man die makkelijk door dik hout praat. Hij heeft zijn omvang voornamelijk te danken aan zijn diplomatieke zendingen in Frankrijk en Spanje, waar hij zich onder andere concentreerde op de plaatselijke keuken en waar hij uiteraard de graag geziene en veelvuldig gevierde gast was van de lokale politici. Ook was hij, bij wijze van spreken, kind aan huis bij de weinige adellijke families die deze landen nog rijk zijn, na al die jaren van bloederige revoluties. Vaak wordt hij geroemd als diplomaat, en niet alleen door zijn vrien-

den. Hij verstaat de kunst mensen innemend te benaderen, maar hen tegelijk zijn kant op te sturen.

Wat hij hier doet, in deze tempel van schrale, benepen kijkende oude mannen, is me een raadsel. Zijn uiterlijke bonhomie, die een nieuwsgierige maar ook cynische geest herbergt, maakt hem tot een uitzondering. Veeleer lijkt hij geschikt voor het ambt van abt, in een van die kloosters in bijvoorbeeld Vlaanderen, waarvan bier en kaas de voornaamste exportproducten zijn. Maar dan zou de wereld waarover hij kan heersen veel te klein zijn. Hij heeft de hele kerk nodig, de hele instelling, om zich mee te kunnen meten.

‘Ah, Carlo,’ zucht hij, en hij gaat weer achter zijn bureau zitten, waarop de boeken en dossiers een dikke wal vormen die hem van zijn bezoek scheidt. Hij gebaart naar zijn drankenkabinet. ‘Gelukkig zijn wij beiden mannen die zonder aarzelen de vroege ochtend kunnen aankijken, wanneer de zon nog maar net over de heuvels in het oosten piekt. Is het nog te vroeg voor een glas wijn?’

Ik heb zonet mijn ontbijt met koffie genomen op het terras van een trattoria, in de Borgo hier vlakbij, en zie dus een glas wijn nog niet zitten. Ik ken echter ook de gewoonten van Colonna, die waardering heeft voor de capaciteiten van anderen om met drank om te kunnen gaan, en knik dus instemmend. Ik zal later op de dag boete doen, zo neem ik me voor.

Hij pakt zonder op te staan een karaf van het tafeltje achter zich en schenkt twee glazen in. Het ene reikt hij over de wal van papier, en ik moet opstaan om het aan te nemen. De wijn is uiteraard uitstekend. Die komt van de Povlakte, waarschijnlijk een cultivateur die alleen voor het Vaticaan werkt. Voor de dienaren van Christus is, uiteraard, het beste op aarde weggelegd. Tenminste, voor diegenen die geen expliciete geloften van zuinigheid of armoede hebben afgelegd.

‘Ik vertelde je vorige week al dat een bijzonder kiese zaak jouw richting dreigde uit te komen,’ zegt Colonna, na een slok van de wijn genomen te hebben. ‘Een zaak die jouw temperament en je gevoel voor discretie alle eer aandoet.’

‘Dat herinner ik me, eminentie,’ zeg ik. ‘Maar u kon toen nog niets loslaten over de details. Ik wacht dus af tot u dat geheime

boek voor mij opent.’ Ik wacht eigenlijk nergens op, want uit ervaring weet ik ondertussen dat zowat al mijn opdrachten het uiterste van mijn discretie vergen, zoals toen ik een bekend kardinaal uit het boudoir van een al even bekende societydame moest plukken. Gezien de staat van ontkleding waarin beiden zich bevonden, vond ik dat de limiet van mijn discretie toen wel bereikt was.

‘Details,’ zucht hij, opeens in een melancholieke bui die in elk geval niet aan de wijn te wijten is, tenzij zijn dag wel heel vroeg begon. ‘Het ontbreekt in deze zaak niet aan pijnlijke details, dat verzeker ik je. Het is een heel vervelende affaire. Ik vrees dat wij zo dadelijk bij Torlonia op audiëntie moeten.’

Torlonia. Prins Torlonia, om precies te zijn. Die net zoals Colonna de zegelring met de Kelk van Christus draagt, ten teken dat hij lid is van de curie. Ik weet uit ervaring dat behoorlijk wat dienaren van de paus alleen al bij het horen van die naam verbleken. Ik zag een jonge priester bezwijmen toen gesuggereerd werd dat Torlonia zijn naam had genoemd tijdens een gesprek. Zelfs oudgedienden proberen de prins-assistent van de pauselijke troon, zoals zijn titel luidt, te ontwijken wanneer dat enigszins mogelijk is. Dat lukt niet altijd, maar ze blijven het proberen.

Voluit heet de man Marino Torlonia, prins van Civitella-Cesi. Zijn familie stond twee eeuwen geleden aan de basis van de val van een vorige paus. Vandaag, in deze moderne tijden, hebben prinses, ook Italiaanse prinses, echter niet meer zoveel te vertellen in deze kerkelijke natie, noch in Italië. Torlonia bezit evenwel een aanzienlijk fortuin en hij heeft vele hooggeplaatste vrienden, twee dingen die altijd samen lijken te gaan. In het bijzonder op de questura zorgen ze ervoor dat zijn naam nooit in officiële documenten voorkomt. Zo is het gesteld met onze democratie en met onze politie.

‘U bedoelt nu meteen?’ vraag ik. Misschien heb ik iets sterkers nodig dan wijn. Maar nee, ik ben niet echt onder de indruk van de prins. Wat kan hij mij nou aandoen? Excommuniceren? Ontslaan? Het Vaticaan uitjagen? Er zijn ergere dingen in het leven. Ik maak me dus geen zorgen.

‘Heb je momenteel andere verplichtingen?’ Colonna strijkt over de mouw van zijn purperen habijt, waar hij bijzonder trots

op is. Hij komt uit een arme familie en heeft dankzij de jezuïeten kunnen studeren. Hij is niet gelukkig met die morele verplichting, maar kan er niets aan verhelpen. Het was dat, of het armenhuis en een onzekere maar beslist onaangename toekomst. Ik heb horen fluisteren dat hij voortdurend probeert de invloed van de Zwarte Brigade van zich af te schudden. We zijn echter allemaal slaven, ook diegenen die een purperen habijt dragen – dat is althans mijn persoonlijke filosofie.

‘Ik moet mijn onderzoek naar die beweringen over de graal nog voortzetten,’ zeg ik. Om de zoveel jaren ontdekt een archeoloog of een idioot (het onderscheid is niet altijd duidelijk) ergens een voorwerp dat hij in alle hoogmoed bevordert tot de Heilige Graal. Hoofdletters. Niemand gelooft dat, maar de kerk is niet geworden wat ze is door achteloos om te springen met dit soort ontdekkingen. Of door iets wat een gevaar inhoudt aan het toeval over te laten. Misschien duikt de ware graal ooit wel op. Daar wil de curie op voorbereid zijn en dat is ze ongetwijfeld ook.

‘De zoektocht naar de graal neemt nu al ruim negentien eeuwen in beslag en kan best even wachten,’ zegt Colonna. ‘Dit is van een dringender orde.’

Als prins Torlonia erbij betrokken is, zal het inderdaad dringend zijn. De man is een vooraanstaand lid van de curie. Hij heeft dus een stem in het verkiezen van de volgende paus, en dat is dan nog de minste van zijn verantwoordelijkheden.

Colonna verrijst van achter het bureel en stapt naar de deur. Ik volg hem, altijd de gehoorzame dienaar. We lopen door de brede en gewelfde gang naar de andere kant van het gebouw. In een ander deel van dit complex ligt het appartement van Zijne Heiligheid, maar dichterbij dan dit kom ik niet in zijn buurt. Ik ben zijn politiemann, maar alleen in overdrachtelijke zin. Als er al een opdracht van hem komt, dan krijg ik die via Colonna. Dat is de natuurlijke en Goddelijke orde der dingen, die ik niet verondersteld word in twijfel te trekken.

Prins Torlonia is de exacte tegenpool van Colonna. Waar deze laatste omvangrijk en blozend is, is Torlonia mager en lijkt zijn huidskleur te wijzen op een ongeneeslijke ziekte. Sinds ik hem leerde kennen ziet hij er zo uit, dus ik vermoed dat het geen ziekte is, maar de natuurlijke staat waarin zijn lichaam verkeert.

Zijn stem is iel en je moet goed luisteren naar wat hij zegt. Dat doet hij misschien opzettelijk, omdat hij geleerd heeft dat mensen meer aandacht besteden aan een man die zacht praat dan aan een brulboei.

Onderschat Torlonia nooit, is een gezegde dat ik al vaker opving in de gangen van dit gebouw. En daarbuiten. Preciese redenen worden daarvoor niet aangegeven, noch voorbeelden van zijn schijnbaar meedogenloze gedrag. Maar zijn reputatie is niet gevestigd op geruchten alleen. Er is méér. Er is altijd méér in de kerk, en dat geldt voor elk lid van de curie.

Het kantoor van de prins-assistent is sober ingericht, met slechts de meest noodzakelijke meubelen. Ze zijn uitgevoerd in een ecclesiastische en dus ondefinieerbare stijl en zouden in elk klooster passen. Hij draagt een zwart pak, zonder de eretekens van zijn rang. Hij weet dat hij hoe dan ook herkend wordt. Op zijn bureau liggen enkel een zwarte leren map en een vulpen, ook zwart. Dat is zijn favoriete kleur. Er is geen andere kleur nodig in het universum, is een van zijn befaamde uitspraken, want zwart verwijst naar de nachtelijke hemel, die zo door God geschapen is. Kleuren zijn een uitvinding van de duivel. God heeft die niet nodig, en dus de mensheid ook niet. Met zo'n man in de curie is de kerk niet op weg naar een noodzakelijke modernisering, dat is wel duidelijk.

‘Monseigneur,’ zegt Colonna wanneer we het kantoor binnestappen. Er hangt een geur van wierrook en boekenstof. Ik verwacht ook die van brandende ketters. ‘Dit is Carlo Dela Siena, u wellicht bekend.’

Torlonia kent iedereen die in het Vaticaan een voet over de drempel zet, en van de meeste mensen kent hij ook de onhebbelijkheden en de zonden. Hij weet dus wie ik ben. Hij kijkt mij even fronsend aan en kijkt dan naar Colonna. Meteen voltrekt zich een subtiele verandering: zijn gezicht krijgt de constitutie van steen.

‘Hij is veel te jong voor zo'n functie,’ zegt hij botweg. ‘We kunnen hem niet gebruiken. Niemand neemt hem serieus.’

Colonna schudt het hoofd, met iets van een glimlach op de lippen, alsof hij in het geniep een punt gescoord heeft. ‘Hij wordt vanzelf serieus genomen als hij de juiste documenten meeneemt,’ zegt hij effen. Dit is typisch voor Colonna: hij neemt geen positie

in. Wat hij zegt is simpelweg een feit. Maar voor hem is het een waarheid. ‘Uiteraard,’ vervolgt hij, ‘is men op de hoogte van zijn komst.’

‘Ja ja,’ zegt Torlonia en hij tuit de lippen, nu plots weer bereid zich te ontspannen. ‘U laat geen kans voorbijgaan om uw mannetje naar voren te schuiven.’

Colonna heft de handen op. ‘Hij is officieel...’

‘... de politieman van de paus,’ vult Torlonia aan, met duidelijke minachting. ‘Iedereen vraagt zich af waarom Zijne Heiligheid een politieman nodig heeft. Hij heeft de inquisitie. Hij heeft de garde.’ Dan zwijgt hij even. Met zijn blik weer op mij. Maar ik ben niet diegene voor wie de boodschap bestemd is. ‘En hij heeft mij.’

Ik zwijg. Dat lijkt me het beste. Ik ben de bevoorrechte maar weinig enthousiaste getuige van een strijd tussen twee grootmachten in de curie die al vaker de spreekwoordelijke degens hebben gekruist. Colonna heeft mijn hulp in dit debat sowieso niet nodig. Ik kan alleen maar schade berokkenen aan zijn reputatie door mijn mond open te doen. Bovendien trekt Torlonia nu feitelijk de onfeilbaarheid van de paus in twijfel en het lijkt me wijs deze handschoen nu even niet op te nemen.

‘Maar goed,’ gaat Torlonia verder, ‘hij weet dus wat er in Brussel aan de hand is.’

‘Hij weet nog niets, messire,’ zegt Colonna alsof mijn onwettigheid mijn eigen schuld is. ‘Waren wij niet overeengekomen dat u hem over de details van die zaak zou inlichten?’

Torlonia maakt een verzoenend gebaar, maar hij stoort zich blijkbaar aan de impliciete beschuldiging van nalatigheid. ‘Ga zitten, beide,’ zegt hij. Zelf neemt hij plaats op een rechte stoel.

Hij richt zich tot mij. Zijn ogen zijn verontrustend groen. ‘Wat u hier te weten komt, Dela Siena, blijft binnen de muren van het Vaticaan.’

‘Uiteraard, excellentie,’ zeg ik. Alles wat ik in het Vaticaan te weten kom, blijft binnen zijn muren. Om de simpele reden dat ik niemand buiten zijn muren ken met wie ik die geheimen kan of zou willen delen.

‘Want we willen niet,’ gaat hij verder, ‘dat deze gore smeerput vol ontucht ontsloten wordt voor het grote publiek, en al evenmin voor radicale figuren en journalisten, die een dergelijke zaak

maar al te graag zouden uitbuiten. Dat soort lieden laat geen kans voorbijgaan om de anticlericale gevoelens bij het gewone volk aan te wakkeren.'

Een gore smeerpoot? Ik vermoed dat hij het niet heeft over de questura, mijn voormalige werkgever, en al evenmin over de curie of de Santa Sede. Er zijn vele gore smeerpooten in onze beschaving, dus wacht ik geduldig af tot hij zich nader verklaart.

'We hebben geprobeerd de zaak te regelen zonder inmenging van buitenaf,' vervolgt Torlonia. 'Inmenging is altijd slecht, en mensen moeten hun eigen problemen kunnen oplossen. Het ziet er echter naar uit dat jij de geschikte man bent voor een officieel en, eh, neutraal onderzoek, ook al ben je uiteraard niet neutraal in kerkzaken.'

Kerkzaken dus. En een gore smeerpoot vol ontucht. Het is weer eens wat anders.

'Jij bent dus onze speciale agent die zo meteen naar Brussel vertrekt.'

Ik kan mijn verbazing niet verbergen. 'Brussel, excellentie?' Dit is een onverwachte wending. Ik werd nog nooit naar het buitenland gestuurd. Een opdracht buiten de muren van Rome? Heeft de paus daar geen diplomaten voor? Of agenten van de Heilige Alliantie?

'Ja, inderdaad, Brussel. Hoofdstad van België, dat verdomde derderangskoninkrijk, Dela Siena. Toch wel van gehoord? Waar heb je eigenlijk op school gezeten?'

Brussel is in de laatste maanden – zeg maar jaren – niet uit het nieuws geweest. Voornamelijk omdat koning Leopold, in sommige Britse en Franse kranten de Slachter van de Congo genoemd, er de scepter zwaait. Voor zover hij er aanwezig is, uiteraard. Want hij brengt liever zo veel mogelijk tijd door aan de Franse Riviera, met die nieuwe gezellin van hem, naar het schijnt een voormalige dure dame van lichte zeden. Zoveel weet ik nog net. Ik haal doorgaans mijn nieuws uit serieuze bladen, maar ook daarin ontsnap je vandaag niet aan dergelijke saillante roddel.

Ik knik dus, om aan te geven dat ik zo ongeveer alles afweet van Brussel. En dat ik dus meteen kan vertrekken.

'Jij gaat daarnaartoe,' zegt Torlonia, met een korte blik op Colonna, 'om die pedofiliezaak te onderzoeken.' Hij kijkt mij aan.

Dan, verbaasd, opnieuw naar Colonna. ‘Hij weet inderdaad helemaal van niets, lijkt het.’

‘Ik moest het stilhouden,’ zegt Colonna, alsof hij dat betreurt.

Torlonia knikt. Op zijn mond vormt zich een scheve grijns die ik verontrustend vind. Ik heb foto’s gezien van de krokodillen in Afrika. Daar doet hij mij aan denken. ‘Des te beter,’ zegt hij. ‘Dan doet het hele verhaal tenminste niet in deze gebouwen de ronde.’ De blik van de prins-assistent richt zich weer op mij. Nu voelt het aan alsof ik een insect ben onder de aandacht van een hongerige salamander.

‘In Brussel worden een aantal kerkelijke dignitarissen ervan beschuldigd de eerbaarheid van kinderen te hebben besmeurd. Dat is uiteraard een vuige leugen, maar de geruchten blijven hardnekkig de ronde doen. Ze moeten de kop ingedrukt worden, Dela Siena, die geruchten. En dat is wat jij gaat doen. Jij gaat uitzoeken wat er van die historie waar is.’

‘Een neutraal rapport,’ zegt Colonna op verzoenende toon. ‘De curie wil een neutraal rapport. Over wat daar gebeurt. Je zult persoonlijk niets ondernemen wat enige invloed op de gang van zaken heeft.’

‘De curie weet goed genoeg,’ zegt Torlonia, ‘wat het beste is in deze zaak. Maar goed, zo heet dat officieel: een neutraal rapport. Daarvoor hebben we een politiemans nodig. Pak je bagage voor een week, Dela Siena. Je vertrekt zo snel mogelijk.’

En meteen sta ik weer in de gang, naast Colonna, die vaderlijk zijn hand op mijn schouder legt.